

opusdei.org

Prelatens brev (juni 2009)

De liturgiska festerna under juni månad erbjuder Opus Deis Prelat en anledning till att i sitt månadsbrev inbjuda att intimare umgås med Gud under vardagen.

2009-06-14

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

I går firade vi Pingstens högtid, som i år sammanföll med slutet av maj månad. Som vid den första Pingsten,

har Jungfru Maria hjälpt oss att förbereda oss att ta emot en ny utgjutelse av den helige Ande. Nu när tiden under året åter tar vid, kan vi tolka detta sammanträffande som ännu en inbjudan att helga vardagslivet, sammanvävt av arbetstimmar och de flertaliga förhållanden som uppstår i familjelivet och i det sociala livet. Det som vår Fader lärde oss upprepas: vårt arbetes yttre ändras inte, men samtidigt ändras det dock varje dag genom den nya kärlek som vi utför det med.

Vardagslivet utstakar verkligen fältet för vår strid – framdrivet och understött av nåden – för att identifiera oss allt mer med Kristus och på detta sätt vara bättre barn till Gud. Jag önskar beskriva denna verklighet med det träffande uttryck som den helige Josemaría använde i en predikan: ***när en kristen utför vardagens mest obetydliga***

handlingar med kärlek, så fylls de till överflöd med Guds storhet.

Därför har jag gång på gång

betonat, med ett slags

återkommande dunkande, att den

kristna kallelsen består i att göra

episk dikt av vardagsprosan.

Himlen och jorden verkar förenas

vid horisonten, mina barn. Men

inte så: det är i era hjärtan, där de

verkligen förenas, när ni på ett

heligt sätt lever ert vanliga liv...[1]

Jag tycker mig fortfarande höra ekot

efter den kraft med vilken han sade

ordet ”dunkande (martilleo)”,

eftersom vår Fader var en stor

pedagog vad gäller ord och handling,

så att den anda som Gud hade lagt i

hans själ skulle fästas på djupet hos

oss.

Att utföra vardagliga sysslor med

kärlek till Gud och till andra: detta är

hemligheten bakom den helighet

som Gud kallar de kristna till som

lever och arbetar i världen. Detta

livsprojekt är möjligt eftersom Herren, som den heliga Skrift lär, har tagit initiativet: *Vi älskar därför att han först älskade oss.*^[2] Jag tycker om att påminna om detta i juni månad, då liturgin så ofta och på så många olika sätt understryker Guds kärlek till hans skapade varelser. Vi har betänkt detta noga då frälsningshistoriens främsta mysterier firades: Inkarnationen, Jesu Kristi lidande och död, hans uppståndelse och hans ärorika himmelfärd. De kommande veckorna **får liturgin oss att fira tre högtider som har en "sammanfattande" karaktär: den heliga Trefaldigheten, Kristi kropp och blod och sist, Jesu Hjärta.**^[3] Dessa dagar, som är så viktiga för dem som vet att de är Guds barn, är uttryck för Guds kärlek till människorna och utgör i denna bemärkelse en sammanfattning av frälsningsmysterierna.

Söndagen den 7 juni kommer vi att fira den heliga Trefaldighetens högtid. I och med denna högtid inbjuder Kyrkan oss att begrunda mysteriet av den ende Gudens inre väsen som han ville uppenbara bit för bit genom profeterna och som uppenbarades helt och fullt i Jesus Kristus. Redan i Gamla Testamentet, då han gick framför Moses på Sinai berg, visade han sig som en *barmhärtig och nådig Gud, sen till vrede och rik på kärlek och trofasthet.*

[4] Denna förklaring var den första uttryckliga uppenbarelsen av den rikedom som finns i namnet Jahve, som tidigare hade uppenbarats för Moses.[5] Samtidigt fortsatte detta utsägliga namn att inneslutas i mysteriets slöja. Det är endast i Nya Testamentet som Guds inre liv har blivit närvarande för oss med större klarhet. Den helige Johannes, Herrens älskade lärjunge, som lade sitt huvud på Mästarens bröst vid den sista måltiden, skrev – inspirerad

av den helige Ande – att Guds djupaste identitet kan sammanfattas i ett enda ord: Kärlek. *Deus caritas est.*[6] Gud är kärlek. Och som ett klart och tydligt bevis sände han oss sin Son: *så älskade Gud världen att han gav den sin ende Son.*[7]

Benedikt XVI har sagt att detta ord, Kärlek, **tydligt uttrycker att Bibelns Gud inte är någon slags *monad*, instängd i sig själv och nöjd med sin egen självgodhet, utan han är ett liv som vill meddela sig själv; han är öppning, relation. Ord som ”barmhärtig”, ”medkännande” och ”rik på mildhet” talar till oss om en relation, i synnerhet om en levande varelse som erbjuder sig, som vill fylla varje hål, varje brist, som vill ge och förlåta, som vill skapa ett starkt och ihållande band.**[8] Eftersom hans väsen är Kärlek, är vår Gud inte en ensam Varelse, instängd i en avlägsen, transcendent plats, främmande för

människors bekymmer. Gud är tre Personer, så förenade och sammanfogade att de är en enda Gud och den ende Guden. **Denna uppenbarelse av Gud tecknades fullständigt i Nya Testamentet, tack vare Kristi ord. Jesus visade oss Guds ansikte, en i sitt väsen och trefaldig till personerna: Gud är kärlek, Kärlek som är Fader, Kärlek som är Son, Kärlek som är Helig Ande.[9]**

När Gud uppenbarade sitt innersta livs mysterium, visade han så att säga sitt ansikte; han meddelade att han vill ta emot oss som vänner. Ja, till och med att han vill göra oss till sina barn, delaktiga av hans eget liv. Av denna anledning firar den heliga Trefaldighetens högtid den yttersta uppenbarelsen av Guds kärlek. Därför rekommenderade den helige Josemaría de kristna att anstränga sig att lära känna och umgås med var och en av de gudomliga personerna.

Lär dig att lovprisa Fadern, Sonen och den helige Ande. Lär dig att ha en särskild vördnad för den heliga Treenigheten: jag tror på Gud Fadern, jag tror på Gud Sonen, jag tror på Gud den helige Ande: jag tror på den heliga Treenigheten. Jag hoppas på Gud Fadern, jag hoppas på Gud Sonen, jag hoppas på Gud den helige Ande: jag hoppas på den heliga Treenigheten. Jag älskar Gud Fadern, jag älskar Gud Sonen, jag älskar Gud den helige Ande: jag älskar den heliga Treenigheten. Denna vördnad behövs som en övernaturlig övning, som övergår i dessa yttringar i hjärtat, även om de inte övergår i ord.[10]

Må vi anstränga oss att umgås med vår Gud på detta sätt. Hur söker vi hans närvaro under dagen? Tänker vi ofta på att vi är hans barn? Anstränger vi oss för att efterlikna Jesus Kristus, vår storebror och

förebild? Anropar vi Hjälparen med tysta rop så att han helgar oss och fyller oss med apostolisk iver? Växer vår vänskap med den helige Ande?

Kristi kropps och blods högtid den 11 juni (som på vissa platser flyttas till den efterföljande söndagen, den 14 juni) bekräftar denna djupa längtan i den kristnes själ. Den helige Fadern går igenom de olika momenten i det liturgiska firandet, och sammanfattar dess grundläggande betydelse på detta sätt: **framför allt har vi *samlats* runt Herrens altare för att *stå tillsammans i hans närvaro*; därefter äger processionen rum, det vill säga vi *vandrar med Herren*; och sist *knäböjer vi inför Herren*, tillbedjan som inleds redan i Mässan och fortsätter under hela processionen, men som har sin höjdpunkt i slutet, vid den eukaristiska välsignelsen, då vi alla faller ned inför Honom som**

böjde sig ner för vår skull och gav sitt liv för oss.[11]

Benedikt XVI föreslår en inre vandring som gäller inte bara för den dagen utan för hela vårt liv. Låt oss inte vika i beslutet att följa honom med större ihärdighet de kommande veckorna, med effektiva försök att ta vara på de nådegåvor som denna högtid för med sig till våra själar, i syftet att vara väsentligt eukaristiska. Det dagliga deltagandet i Mäsoffret bör tjäna som en påfyllnad av andlig kraft som driver oss att upprätthålla en vanligare och mer förtrolig innerlighet med den heliga Treenigheten under dagen. Besöken till det allra heligaste Sakramentet, närvarande i kyrkornas tabernakel, kommer att hjälpa oss att hålla kärleken till Gud och till nästan levande och brinnande. Denna kärlek kommer senare att visa sig i gärningar för att ta hand om våra bröder, kanske i små saker, men

konkreta i alla fall: om personer i vår familj, om arbetskamrater, om våra vänner, om dem vi träffar av olika anledningar. Vi vet att vår Fader hämtade all sin kraft från den heliga Mässan. När han därför var sängliggande på grund av sjukdom, var den första tanken han visade den dagen han lämnade sängen: ”Jag hungrar efter att få fira Mässan!” Detta var en inställning som han främjade varje dag.

Syftningen till Tabernaklet bör framför allt hjälpa oss att nära kärleken till Gud i ett rättvist gensvar på Guds kärlek till oss. Det blir mycket nyttigt för oss att tänka på den helige Josemarías personliga erfarenhet, som mitt i det mest uppslukande arbetet alltid var uppmärksam på Jesus i det heliga Sakramentet. ***När jag går in i kapellet – sade han – drar jag mig inte för att säga till Herren: Jesus, jag älskar dig. Jag lovprisar***

Fadern och Sonen och den helige Ande som är närvarande i den heliga Eukaristin tillsammans med Jesu Kristi heliga mänskliga natur, eftersom där en gudomlig person är närvarande befinner sig nödvändigtvis den heliga Treenigheten. Och jag kastar ett tillgivet ord – just så: jag kastar det som man kastar iväg en blomma – till min Moder, jungfru Maria. Och jag kommer ihåg att hälsa på änglarna som bevakar Tabernaklet i en vaka full av kärlek, tillbedjan och gottgörelse, då de uppvaktar Herren i Sakramentet. Jag tackar dem för att vara där hela dagen och hela natten, eftersom jag inte kan göra det förutom med hjärtat: tack, heliga änglar, som uppvaktar och jämt håller Jesus i den heliga Eukaristin sällskap! [12]

Det är inte nödvändigt att tillägga något mer: jag tror att dessa ord vår

Fader sade i förtroende kommer att främja hos var och en av oss hungern, ivern och en högst brinnande önskan att förbättra vårt umgänge med Jesus i sakramentet.

På detta sätt kommer vi att vara mycket väl förberedda inför den tredje liturgiska högtiden, Jesu Hjärtas högtid, där storheten i Guds kärlek uppenbaras på ett talande sätt. ***Det är därför vi, när vi betraktar Jesu hjärta,***– skrev den helige Josemaría –***upptäcker att Guds kärlek till oss är säker och hans självutgivelse till oss äkta.***

[13] Vilket större bevis kunde han ge oss än att visa oss sitt Hjärta genomborrat av ett svärd, helt öppet, som en inbjudan att vila i honom, att ta vår tillflykt till honom i stunder av sorg eller svårigheter? Må vi dessutom vilja gottgöra honom för de synder som han såras av: våra eller så många andras som inte erkänner

storheten av hans offer för varje man och för varje kvinna, utan undantag.

Denna dag inleds dessutom *präståret* som Benedikt XVI har sammankallat i hela Kyrkan med anledning av att 150 år har gått sedan den helige Kyrkoherden i Ars dog. Låt oss uppmuntra alla personer vi kan – först medlemmarna i prelaturen och alla dem som tar del av dess apostolat – att stå *på frontlinjen*, tillsammans med Påven och biskoparna, och be för att Kyrkan inte saknar många och heliga präster.

Den 29 juni, Apostlarna Petrus och Paulus högtid, avslutas *Paulus-året*. Under dessa månader har vi genom att betrakta hedningarnas Apostels liv och lära lärt oss att älska vår Herre mer, och denna kärlek talar till oss om den sanna frihetens rötter. Saul lärde sig det på väg till Damaskus då han såg den

förhärligade Jesus Kristus. Från denna stund, **talar och handlar han ledd av kärlekens ansvar**^[14]: han känner sig helt och hållet fri, med den frihet som kärleken skänker. I **samma anda** – förklarar Påven – **myntade den helige Augustinus det uttryck som senare skulle bli berömd: ”Dilige et quod vis fac”**(*Tract in 1 Io 7:-8*), **”Älska och gör vad du vill”**. Den som älskar Kristus som den helige Paulus gjorde det, kan verkligen göra vad han vill, eftersom hans kärlek är förenad med Kristi vilja och sålunda med Guds vilja.^[15]

Jag uppehåller mig inte med att kommentera andra högtider och årsdagar denna månad: Marie obefläckade hjärta, årsdagen av den första prästvigningen i Verket, den helige Josemarías liturgiska fest... Var och en av dessa datum kan och bör på sitt sätt innebära en ny impuls att intensifiera vår hängivelse till

Gud och till de andra för Guds skull
samt vår apostoliska iver med
konkreta handlingar.

Fortsätt be för alla mina böneämnen;
särskilt för etableringen av
prelaturens arbete i Indonesien,
Rumänien och Korea.

Med all sin tillgivelse välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 juni 2009

[1] Den helige Josemaría, Predikan
Amar al mundo apasionadamente,
8/10 1967, i *Conversaciones*, nr 116.

[2] 1 Joh 4:19.

[3] Benedikt XVI, *Predikan vid Kristi
kropp och blods högtid*, 22/5 2008.

[4] 2 Mos 34:6.

[5] Jfr 2 Mos 3:14.

[6] 1 Joh 4:8.16.

[7] Joh 3:16.

[8] Benedikt XVI, *Predikan vid Heliga Trefaldighetens högtid*, 18/5 2008.

[9] *Ibid.* [10] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under en betraktelse, 3/12 1961.

[11] Benedikt XVI, *Predikan vid Kristi kropps och blods högtid*, 22/5 2008.

[12] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under ett samkväm, 6/1 1972.

[13] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 164.

[14] Benedikt XVI, *Predikan vid invigningen av Paulus-året*, 28/6 2008.

[15] *Ibid.*

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-juni-2009/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-juni-2009/) (2026-03-10)